

Մուրճը գընաց լոսն եկաւ, ոչ որդեկ կայ ոչ հարմնուկ:

(Ուստի մայրը լեռները ելլելով կը հարցընէ).

Կանաչ դաշտ ու դուր մէյտան, ո՞վ տեսաւ իմ ծոյր ամիրան:

(Լերինք եւ դաշտերն կը պատասխանեն).

Դուն ալ որ ասօր եկիր, ան երէկ անցաւ ցերեկուան:

Ա՛յ, իմ սարերու հովիկ վար իջեր դըռնակն է զարկեր:

Արթընցայ ու վեր ինկայ, գիտցայ թէ խարիաս է եկեր:

Նորեկ ճահիլուկ հարսնուկ որ իջեր դըռնակն է բացեր.

Տեսեր որ իր եարդ չէ, մելիւլեր ու ներս է գացեր.

Կեսրակն ալ հարցմունք արեր՝ – Հարսնո՛ւկ, քու ո՞ր տեղդ է ցաւեր:

– Մարի՛կ, քու որդուդ սիրուն իմ ամէն տեղիկս է ցաւեր:

– Մի՛ լար, մի՛ խառզիր, հարսնո՛ւկ, գիր կ'անեմ որդիս կու բերեմ:

– Գիր անես որդիդ բերս, Աստուծու լուսուն տիրանաս.

Գիր չանես ու չիբերես, կ'անիծեմ որ քար կու դառնաս:

Բարձըր սարերու հովեր որ իջեր դըռնակն է ծեծեր.

Նորուկ ճահիլուկ հարսնուկ որ իջեր դըռնակն է բացեր.

Տեսեր որ իր մարդը չէ, մալուլեր ու ետ է դարձել:

Կեսրակը հարցմունք արեր, – Հարսնո՛ւկ, քու ո՞ր տեղդ է ցաւցեր:

– Մարի՛կ, քու որդուդ սիրուն իմ ամէն տեղիկս է ցաւցեր:

– Մի՛ լար, շահիլուկ հարսնո՛ւկ, գիր կ'անեմ որդիս կը բերեմ:

– Գիր անես՝ որդիդ բերս, Աստուծու լուսուն տիրանաս:

Գիր չանես՝ որդիդ չբերես, կ'անիծեմ որ քար կու դառնաս:

– Ադ ո՞վ է երդիքդ եկեր ադ օտար հողը կոխէ:

Թէ մարդ ես նը վար եկո՛ւ, թէ շուշան ծաղկիկ՝ գընալու:

– Ո՛չ մարդ եմ ի վար գալու, ո՛չ շուշան ծաղիկ՝ գընալու.

Դիւլպիւլ եմ ու ժուռ գալու, շատ երամ ունիմ գընալու.

Երթամ շատ երկիր անցնիմ, շատ խարիպ տեսնեմ մէն ի քուն.

Ամենուն խարիպն է քուն, իմ ու քու խարիպն է արթուն:

Խարիպս որ ճամբով կ'երթայ, ես անոր ճամբեկ պիտեի.

Ցածնար ան ջըրէն խըմեր, ես ալ իմ մուրատն առնեի:

Երթար որ քաղաքն իջներ, ան քաղքին խանճի պիտեի,

Որ գար ու խանը իջներ, իմ եզիզ օտան տանեի,